

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theodosio Presbytero. 371.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Θεοδοσία πρεσβυτέρω. τοα.

Theodosio Presbytero. 371.

Ο μὲν πὺν ἐγκρατέστατον ἢ αὐταρ-
κέστατον βίον ἐλόμηνος, τῇ μὲν ψυχῇ
λαμπροῦς ἔστι καὶ μέγας, τῷ δὲ βίῳ
εὐτελής. πολλὰ γὰρ ἄξιος ὢν ἀναλί-
σκει ὀλίγα. ὁ δὲ τὸν ἀβροδιατον βίον
πῶς, καὶ τὴν φλεγμάνυσαν τρά-
πεζαν δάκων, τῇ μὲν ψυχῇ ταπει-
νός, ἔστι καὶ μικρὸς καὶ χειρότερος ἔρημος,
τῷ δὲ βίῳ πολυτελής. ἔδραός γὰρ
ἄξιος ὢν πλεῖστα ἀναλίσκει. διὸ σκεῖ-
νός μὲν ἄτε ὀλίγοις ἀρκούμενος, πλε-
σιώτατον ἑαυτὸν εἶναι ἠγάτα. ἕτος
δὲ πολλὰ ἀναλίσκων, εἰς τὰς τὴν πε-
λας ὄσας τὰς μάρτας ἑαυτῷ ῥίπτει
χεῖρας, διὸ καὶ πενήτατον ἑαυτὸν εἶναι
ἠγάτα. τίς οὖν τῶν ἐχθρόνων τὸ μὲν
πρῶτον ἢ ζηλώσῃ, τὸν δὲ δεύτερον
ἢ μισήσῃ;

Θεωνί πρεσβυτέρω πρὸς Μα-
ριανος. τοβ.Theoni Presbytero de Ma-
riane. 372.

Λίαν ἠορῶν περὶ βίου, ὅτι ὅσος
ἀφιδνικός ὤρμισσε μὲν καὶ σοὶ ὡς αὐ-
τοῦ πρὸς Θεοδοσίας ἀφιδνικός. ἐρράγη δὲ κεθάρα
ἐν τοῖς ὀλυμπικοῖς ἀγῶσιν ὑπὸ τῶν
σὺν φιλοσοφίας νεκρῶν.

Magna voluptate affectus sum, cum il-
lud audiui, aduersarium tuum, in te qui-
dem impetum fecisse, tanquam te statim
superiorem futurum: disruptum autem
fuisse, non secus atque in Olympicis cer-
taminibus, à tua sapientia victum atque
prostratum.

Ἑρμίνω, Δωροθέω, Ἱερακί λαμ-
προτάτω. τογ.Hermينو, Dorotheo, Hieraci cla-
rissimo. 373.

Ο μὲν ἀρετῶν ἀσπιδόν, σέφανον ἔχει
λαμπροῦς, ὁ δὲ κατορθῶν μὲν μὴ ἠ-
γούμενος καὶ παρθεκῆς, καὶ αὐτὸς τῶν
ἐπιθετικῶν χάριν, σέφανον ἔξει
λαμπροῦς. ἀντιρόπον γὰρ τὴν κα-
τορθώματα ἔστι, τὸ κατορθώματα μὴ
ἠγούμενος καὶ παρθεκῆς, μᾶλλον δὲ
τὸ παρθεκῆς μὲν καὶ αὐτὸς δέκνυσι με-
γάλα, ἀπὸν δὲ καὶ τὰ μέγιστα κατὰ
σικκῶν. ὁ βυλόμενος τοῖς ἀγῶσιν με-
γάλα ἑαυτῷ ποιῶσαι τὰ κατορθώμα-
τα, μὴ ἠγούμενος αὐτὰ εἶναι μεγάλα,
καὶ τότε ἔσται μέγαλα.

Is quidem, qui virtutem colit, præcla-
ram coronam habet: at qui virtutis offi-
cia præstans, minimè tamen se præstitisse
existimat, hoc etiam ipso, quòd ita affe-
ctus sit, splendidiorem coronam habitu-
rus est. Non minoris enim, quàm virtutes
ipsæ, laudis est, cum ex virtute aliquid ge-
ras, minimè tamen te gessisse arbitrari.
Imò, rectius loquar, hoc cum adest, illa
quoque magna esse iudicat, cum autem
abest, etiam maxima quæque imminuit.
Quamobrè qui virtutes suas magnas red-
dere cupit, ne eas magnas esse existimet, ac
rum magnæ erunt.

A 2a ij